

ריקי שבח

ת

וגי יוסף הוא שחקן. תמיד רצה להיות שחקן, עוד בבית-הספר היי-סורי כפתח-תקווה. זה התחיל כשהתחפש לקונדולימל, ואלימלך כנר, מנהל בית-הספר, אמר לאביו ש'הילר חייב ללמוד משחק'. ככה הגיע ל'קרישים', מסכר מוני בחצי חי'ך. המשחק תמיד ורם אצלו בעוקים. כיתה ר' שובץ להצגות של מסיימי כיתה ח', ובגיל 11 התחיל לשחק בהפקות ממש. הוא היה כושל, מאופר כשחור ב"הרפתקאות טרון בג'ונגל", וילדים רדפו אחריו לקבל אוטוגרפים. תקווה מבטיחה.

ובכל זאת, למרות שהיה כוכב גם בכיתאצבי, נחטף ממש וימיים לפני תום הלימודים לתפקיד טוב ב"כנר על הגג", ולמרות שבכין אסף מר עזרים, נבחר לשחק ב"יועם ותהילה", לא אבי נשר, למרות הכל, מוני לא עזרם היום על הבמה ה"כימיה" או "הקאמרי" ואינו מתחרה על תפקידים ראשיים עם משה איבגי ואלון אבנטי כול מוני בחר בתיאטרון אחר.

אחרי כיתאצבי רציתי להיות כוכב ביום אחד. מכל הכיתה שלי, רק אני ובחורה אחת נר ספת עדיין פועלים בתחום. וכשהתחלנו את הלימודים, היינו 28 תלמידים. הקבוצה שלנו נח-שבה בהתחלה תיאטרון חצי תוכבני. היום, כל המבקרים באים להיות "אין". אני

להיות האטרקציה של פסטיבל ברליון, פסטיבל התיאטרון הגדול ביותר באירופה.

מנהל הפסטיבל קיבל אותנו ככוכב מליכום. הגענו קטנים ומפורזים והוא אירח אותנו בכית שלו, ליווה אותנו בביקורים ובסידורים, חיפש איתנו אתר להצגה. התחלנו להתנפח, פתאום אתה אומר לעצמך, 'זה כאמת קורא ל'י' הם הולכים להשקיע הון בעניין. הם יבנו שם את מוזיאון לוחמי הגיטאות ואת אולמות האבירים, מאות אלפי שקלים. זה דבר ענק. יהיה מאוד מרגש בתור ישראלי לעשות את ההצגה שם. להופיע בתוך גרמניה עם הצגה שעוסקת כבי-כול בשואה'.

למה בביכור? ההצגה עוסקת בהשפעות השואה, מה היא עושה לנו, השימושים שאנחנו עושים בה. אין יום שהשואה לא מתקשרת באיוושהי דרך למ ציאות היומיומית שלנו. אנחנו אומרים שזה מצב אנושי טרגי וההשפעות אימתיות. אני, למ ש, הייתי בטוח בזמן מלחמת המפרץ שהולכת להיות שואה שניה. הייתי בפאניקה. והה רק בגלל העבודה שלי.

מה לבן משפחה ממוצא עירקי ולשואה? עדי גיל שש, לפני שעברנו לפתח-תקווה, גרתי במושב מזור והיו שם הונגרים וצאיי שר. אני זוכר טיפוסים כאלה מבית זקנים שעיי מר על ידנו, שכנים, הורים של חברים. אתה כל הזמן נתקל בזה. בעצרות יום השואה אתה אומר טקסטים גדולים שאתה ככלל לא מכין, אתה

אתה רוצה להיות מפורז?

אני בורח מזה. פעם זה היה מפרגן לאגו. ההברה המקצועית חשובה לי היום יותר. סנדרה שדה באה אלי ברמעות, גילה אלמגור, חיים יבין, זה האגו שלי. הפרטום טוב בשבילי אמא שלי.

בכל זאת, לא היה קשה לעבור ממזבזבז כוכב לתיסכול של תיאטרון שוליים?

לא. ויתרתי על המסלול הרגיל, אבל תיאטרון רון עבו הוא פרוייקט חיים שלי. כל הקטע של הפרטום מאוד רחוק מאיתנו. מעולם לא יזמנו ראיין עיתונאי. אנחנו לא מתים על הקטע הזה. עיתונאים משלמים מחיר מלא כדי לראות את ההצגה. אין דבר כזה לללק להם. לנו חשובה ההכרה בעבודה שלנו ולא הפרטום. גם אם נ"י פול בעבודה הבאה שלנו, זה לא ישבור אותנו. אנחנו בונים את הקבוצה כעשר אצבעות ותמיד נעריך את העבודה עצמה. לרדוי יש היום זכות להיות פריודנה הכי גדולה בארץ והוא ככלל לא. זה לא מה שחשוב וקיבלנו הרבה מכות כדי להבין את זה.

ההתחלה הייתה קשה?

בעכו לא מקבלים אותנו בפרחים ובפעמרים. ניס. לחלוטין לא. אם היינו בפתח-תקווה, אני בטוח שזה היה הרבה יותר טוב. אין מה להשוות

שחקנים מאוד מפורזים ניסו להצטרף אלינו ודחינו אותם. אחרי שבז שנים נוצרה מערכת כואת, שהכל מתחבר ביחד. לאדם חרש קשה מאוד להיכנס לזה. יש לנו עוד שחקנים, סטודני טים שלנו, אבל הם לא שייכים ממש, רק פרי פרוייקט.

איך הצגה נבנית?
בהתחלה יש לנו רעיון התחלתי ואז זה מתפתח. דבר גורר דבר. אנחנו יושבים סביב שולחן וכל אחד מספר סיפורים לפי נושאים שרודי מחליט. מה שהיה עד עכשיו, היה על קו השואה. אנחנו לומדים ומתמקדים, ואוספים ים של חומר. בוחנים אלמנטים תיאטרוניים ומתוכו בחורים מה נכנס. דודי לא אומר איד לשחק, כל ההחלטות שלך, הוא המנצח על התהליך. השחקן יוצר את העבודה שלו. אין כאן מזהה כתוב, אתה אחראי על הטריינינג ועל היצירה שלך. אתה עושה מה שאתה רוצה. בהתחלה זה היה קשה. לא גילינו את זה מיד, עברנו את הדרך "בית".

איך הפרנסה?
מה שמחזיק אותנו זה דברים מסכיבי. יש לנו מופע תיאטרוני היסטורי שנקרא "מגרות המון" שנערך בתוך אולמות האבירים. עובר מאולם ואולם, דרך גקורות היסטוריות ותקופות שונות. עשינו אולי 4,000 הצגות. ראו אותה מחתני פרס נובל ועד ילדים מפגרים. לפעמים זה מס' כש דובר כזה, שאתה עושה אותו 'מהשרול', אנשים באים ואומרים 'איזו חוויה עברנו. הדי

מוני יוסף, נולד בפתח-תקווה, מתגורר בעכו, מספר על קבוצת התיאטרון שלו, שזכתה גם השנה בפסטיבל עכו, עם ההצגה 'ארכיטי מאכט פריי מטיטלנד אירופה' • הוא מטפל בשואה, כי התמונות האלה נכנסות לך לנשמה", הוא מתרחק מפירסום, "כי זה טוב בשבילי אמא שלי", והוא מתכוון לעשות סרט, "בסגנון של שעת הצוענים" • כל הדרך מהרפתקאות טרון בג'ונגל

רים אחרים, האמיתיים, שיצרנו בעמל רב, לקח הרבה זמן עד שאנשים נתנו מהם. חלק נהי נים וחלק סובלים. מאוד מתסכל".

אתה עושה עוד דברים?
אני עושה סדנאות במסורות, קיבוצים. בשנה שעברה ביימתי הצגה לפסטיבל. קראו לה "האלר אביעלי נשוי לשתים". בשנה הבאה כנראה אביעלי עוד אחת. ואני עובר על סרט זה הולך להיות סרט בסגנון של "שעת הצוענים". אותו שיימנג, אותה אווידה. אבל אני מעדיף שיעברו עוד כחמש שנים עד שאעשה אותו. זה מה שאתה רוצה לעשות כשאתה גדול, לבייב?

לחלוטין לא. אני רוצה להיות שחקן.
מתגעגע לפתח-תקווה?
כל הזמן מנסים להחזיר אותי. אבל בעכו יש לי בית ערבי מול הים, יושב במרפסת, מר' גיש את הבריה, שומע את הגלים. אנשים אומי רים לי, 'מה יש לך שם, בוא לפה, תעשה סכף'. לך תבסיר להם שזה אני. זה הבית שלי, ההיים שלי.

את הפעילות התרבותית בפתח-תקווה. לעכו. בעכו אין כלום".

היית עם הקבוצה מהתחלה?
הצטרפתי לפני 7 שנים, חצי שנה אחרי שהיא התחילה לפעול. אז זו הייתה קבוצה של שחקנים צעירים, ומאו, עברו כבר עשרות. הגר' עין שלנו נשאר כל הזמן. דודי מעיינ, 'המנצח', סמדר יערון-מייני, אישת, האלר אביעלי, שד קן ערבי מסבכים ואני. פיתחנו יצירה תורת מש' חם משלנו. זו דבר עבודה שונה. זה לא תיאטרון רון רגיל, ההשפה התיאטרלית שונה. ואנחנו הכל. מחברים, שחקנים, אנשי מכירות, פועלי הנקיון, הנהלה, הכל".

איך הייתם בתוך קבוצה?
מאוד מיוחדים. זה כבר יותר ממשפחה. גיי' בוש שנוצר עם המשברים והשנים. היו תקופות קשות של התפלגויות, יחסים קשים, ימים שלא היו משכרות, לא היה מה לאכול. עכשיו אנחנו מכירים אחד את השני וזה גורא כבוד על הבמה. אין אינטימיות. אחר נופל, השני מרים אותו. אנשים מקבאים במערכת היחסים שלנו.

עמוס בשואה והכל נכנס בתיק הברזן שלך. היום, אחרי מחקרים שעשיתי במסגרת העבודה, התמונות נכנסות לתוך הנשמה. כל דבר מזכיר את תיאום אתה תופס את גודל הטראדיה. זה הופך להיות העסק שלך, אתה חוקר, מכין איד זה קרה. הפחד שזה יקרה עוד פעם, מפחד אותי מאוד".

אתה תמיד נכנס ככה לתפקיד?
ל'ועם ותהילה', הקרטי' שנה מחיי. היינו כמו במחזות. התאננו כשה אנטיגוני כשה גוע הישראלי. היה מאוד מאכזב איד שספסטי נפל. זה קרה מכל מיני סיבות, אני חושב שכעיי קר בגלל עריכה, אבל, נגזיתי מאוד".

אתה הטרם היה מצליח היית דיום בקולנוע?
אם הייתי מצליח בבת אחת, הייתי נופל מזה מאוד. זה קורה להרבה אחרים. צריך לעבוד הרבה עד שמגיעים למשהו. ספי רבלין עבר 11 שנים עד שהכירו אותו ככלל. שולר ראנה לא קפץ ביום אחר, גם היום הוא עובר בקבוצה, שם הוא ענק".

נפתח עוד סניף
מסעדת אחים לוסקי
כשר... כשר... כשר...
בהשגחת הרבנות הנרחה

ליכר יז לבנים 20
מבחר גדול של בשרים על האש במחירים סבירים

★ מעורב נהרייני
★ גריל על פחמים
★ שווארמה

בר עשיר של סלטים ביתיים
ניתן להזמין הביתה סלטים, בשרים על האש

מסעדת אחים לוסקי כבר יז לבנים 20 נהריה טל: 04-9258555

אור הגלילי
חשמלאות רכב
בנהלת: אברהים שקיר
כפר ראמה טל בבית: 04-881702 בעסק: 04-885261

תיקוני חשמל לכל סוגי הרכב כולל:
מצברים, אלטרנטורים, אזעקות ורדיו טייפ

בדיקות חורף ותיקוני דרך
ידע עם נסיון של 12 שנים
פתוח בכל ימי השבוע כולל שבת

